Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

113

47

JOI, 20 NOIEMBRIE 1969, ANUL III

Tîrgu-Mureș

Foto: GR. PREPELIȚĂ

2 000 DE COPII DIN ZECE ȚĂRI AU APLAUDAT ACEST DANS DE PE SOMEȘ, CA ȘI PE INTERPREȚII SĂI DIN ANSAMBLUL «ROMÂNAȘUL». UNDE? RĂSPUNSUL ÎN PAG. 7.

Citiți în acest număr:

- **ARIPILE BUCURIEI**
- BOLIDUL MISTERIOS
- **SPORT**

47

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

● LUNI, 17 NOIEMBRIE 1969, LA PALATUL MARII ADUNĂRI NAȚIONALE, ÎN PREZENȚA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT, ÎN FRUNTE CU TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, S-AU DESCHIS LUCRĂRILE SESIUNII MARII ADUNĂRI NAȚIONALE CONSACRATE DEZBATERII ȘI APROBĂRII UNOR IMPORTANTE PROIECTE DE LEGE PRIVIND CONTINUA DEZVOLTARE ȘI PERFECȚIONARE A SOCIETĂȚII NOASTRE SOCIALISTE.

● S-AU ÎMPLINIT DE CURÎND 25 DE ANI DE LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL ZIARULUI «SCÎNTEIA TINERETULUI». CU ACEST PRILEJ CONSILIUL DE STAT A CONFERIT ZIARULUI **ORDINUL «23 AUGUST» CLASA I,** PENTRU MERITE DEOSEBITE ÎN MOBILIZAREA TINERETULUI LA ÎNFĂPTUIREA POLITICII INTERNE ȘI EXTERNE A PARTIDULUI ȘI STATULUI, PENTRU CONTRIBUȚIA LA FORMAREA ȘI EDUCAREA TINEREI GENERAȚII ÎN SPIRITUL DEVOTAMENTULUI FAȚĂ DE PATRIE ȘI POPOR, FAȚĂ DE CAUZA CONSTRUCȚIEI SOCIALISMULUI.

◆

Un echipaj la înălțime!

Una dintre vitrinele expoziției.

O veste bună atît pentru membri celor 45 de echipaje care în timpul verii au străbătut cărările patriei, cît și pentru toți cei care doresc să cunoască întîmplările ai căror eroi au fost acești cutezători, precum și rezultatele concrete ale activității lor de cercetare: *sîmbătă, 15 noiembrie a.c. a fost deschisă, la Palatul pionierilor din București, expoziția «Expedițiile Cutezătorii»*. Ea cuprinde numeroase și interesante exponate — colecții de minerale, ierbare, insectare, vechi obiecte de artă populară, jurnalele și oglinzile echipajelor etc., etc. *Expoziția poate fi vizitată zilnic între orele 10—16.*

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

ENIGMĂ ÎN CLASA A VIII-A!

«Din clasa noastră au dispărut vreo două pixuri și un stilou. Ulterior, genul ăsta de furtișag s-a repetat. Împreună cu un coleg, am hotărît să începem o acțiune de urmărire și descoperire a făptașilor. Rugăm redacția să ne trimită un plan după care să putem acționa» (Un elev din clasa a VIII-a,a Școlii generale nr. 103 din București).

Strașnică propunere! Ce poate fi mai atrăgător decît să stabilești un plan de acțiune detectivistă? Avem, în sfîrșit, și noi ocazia să intrăm în pielea lui John Steed! Poate se va găsi și o Tara King, care să ne dea o mînă de ajutor, iar la sfîrșitul aventurii să ne zîmbească frumos... Credeam că sîntem ursiți să vedem urmăriri și peripeții palpitante numai pe ecran; cînd colo, chiar aici, lîngă noi, în în clasă, providența ne scoate în cale șansa cea mare!

...Dar să lăsăm gluma. Viața nu este un film, este pur și simplu viață, cu bucurii și necazuri reale, cu împrejurări în care nu acționăm după planuri dinainte învățate, ci după firea, interesele și obligațiile fiecăruia dintre noi. Eu îl înțeleg foarte bine pe corespondentul nostru; în clasa lui s-a întîmplat un lucru grav, și el dorește să-l dea în vileag pe făptaș. Să apreciem cum se cuvine acest spirit de dreptate! Dar iată că lăudabilei dorințe de a se stabili adevărul îi urmează imediat o idee seducătoare: să facă el o anchetă «secretă», să-i tragă el o urmărire cum scrie la carte și, în cele din urmă, să culeagă ropote de aplauze. Zburdalnice visuri, și nici nu-i de mirare: corespondentul nostru e un copil. Apreciind dinamismul său, trebuie totuși să-i spunem că rezolvarea unei probleme atît de grave cum este aceea care i-a stimulat apetitul de aventură nu este totuși un joc, nu poate fi transformată într-un divertisment. De readucerea lucrurilor la normal și de îndreptarea (sperăm, rapidă) a vinovatului trebuie să se ocupe întreaga clasă, îndrumată de tovarășul diriginte. Nu cu lovituri de teatru, nu cu episoade «tari» ci cu grijă, cu tact, cu înțelegere.

Ovidiu Zotta

DUPĂ CE-AU VIZITAT REDACȚIA ȘI AU VĂZUT MAȘINILE MODERNE UNDE SE TIPĂREȘTE REVISTA, OASPEȚII NOȘTRI — ELEVI LA LICEUL «C.A. ROSETTI» DIN BUCUREȘTI — AU ȚINUT SĂ IMORTALIZEZE MOMENTUL ÎNTR-UN CHIP FAMILIAL: FOTOGRAFIINDU-SE CU PRIETENA LOR, REVISTA «CUTEZĂTORII».

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

1

1. Frații Udrea (două fete și un băiat) din Pucioasa (Dîmbovița) s-au constituit în anul 1961, cînd cel mic, Mihai, avea doar trei ani și ceva, într-un trio muzical neobișnuit. Fiecare dintre ei cîntă la mai multe instrumente, uimindu-i pe spectatori cu talentul lor, care i-a făcut celebri în județ și cunoscuți în toată țara prin intermediul televiziunii. Iată-i în fotografie, în timpul unui program muzical, cîntînd (de data aceasta) la fluier, drîmbă și cimpoi.

2

2. La Olmouc (Polonia) a fost deschisă o expoziție de jucării pentru copii făcute de copii înșiși. Cele 531 de exponate au dezvăluit un interesant univers al fanteziei creatoare, care i-a delectat deopotrivă pe vizitatorii de toate vîrstele.

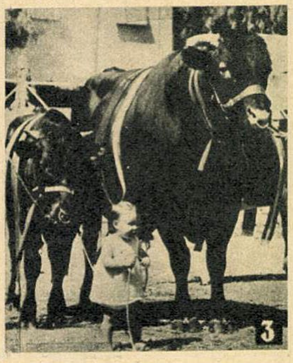
3

3. În fiecare an în Australia are loc o tradițională competiție pentru desemnarea celor mai frumoși tauri (pe categorii de vîrstă). Anul acesta titlul de «mari campioni» a fost cîștigat de cele două exemplare pe care le vedeți în fotografie. Se pare însă că «gloria» nu-i afectează în așa măsură, încît să nu se lase conduși de micuța Nina Gibson care, deși nu are decît 13 luni, nu pare de loc impresionată nici de masivitatea, nici de celebritatea lor.

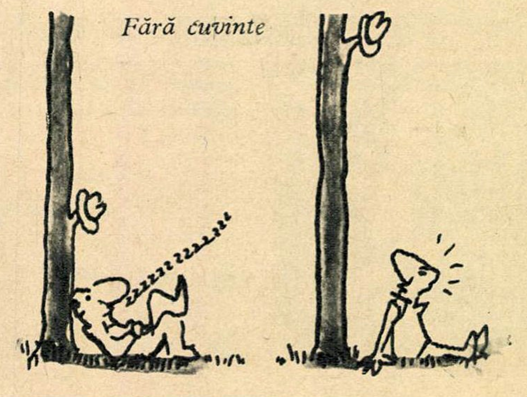
Fără cuvinte

ESTE VASILICĂ UN BĂIAT CURAJOS?

DA! SPUN Cutezătorii

Într-o zi, Florian, un băiat de vreo 7 ani, trecea fără grijă peste linia ferată. Tocmai atunci, din ambele sensuri, două garnituri de tren se apropiau pe o linie dublă. Dintr-un moment într-altul băiatul putea fi prins sub roți. Vasile Sprînceanu (elev la Liceul din Bușteni), în vîrstă de 12 ani, care se afla prin preajmă, înțelese dintr-o privire primejdia care-l amenința pe Florian. Vasile rămase împietrit de groază. Era limpede, trebuia intervenit imediat. Fiecare moment era prețios. Stăpînindu-și teama, silindu-se să fie calm, el sări în grabă peste liniile ferate, și-l trase pe Florian peste terasament. O secundă mai apoi ar fi fost prea tîrziu. Laude unui astfel de băiat curajos. Dar, adăugăm noi, la 7 ani ai săi, Florian putea să se gîndească la locul pe care și-l alege pentru joacă.

Calendar

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

22 NOIEMBRIE 1916 — a murit scriitorul Jack London (n. 1876) care a captivat generații de cititori prin cărțile sale. Amintiți-vă de «Colț alb», de «Povestiri din Mările Sudului», de «Dragoste de viață». Născut la San Francisco, Jack London a călătorit mult și a avut el însuși o viață plină de neprevăzut, asemănătoare cu a multora din eroii cărților sale, fiind nevoit încă din tinerețe să practice numeroase meserii, pentru a-și cîștiga existența.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

24 NOIEMBRIE 1814 — s-a născut Matei Millo (m. 1896), mare actor și animator al teatrului românesc. Interpretarea în travesti a unor roluri ca: Mama Anghelușa, Coana Chirița, Baba Hîrca din piesele lui Vasile Alecsandri i-a adus o mare popularitate. Dramaturgul Mircea Ștefănescu a evocat în piesa «Căruța cu paiațe» momente din viața lui Matei Millo.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

26 NOIEMBRIE — la această dată, acum 75 de ani s-a născut în Columbia, statul Missouri — S.U.A., Norbert Wiener, creatorul ciberneticii. (m. 1964). A fost un adevărat copil minune. La 12 ani a terminat colegiul, iar la mai puțin de 15 ani își ia licența. Devine doctor în științe la vîrsta de 18 ani. După un an numai, își ia cel de-al doilea doctorat. Profundele sale studii au dus la fundamentarea ciberneticii, unul dintre cele mai importante domenii ale științei contemporane.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

24 NOIEMBRIE — **1865** s-a născut doctorul Șt. Stîncă (m. 1897). A fost unul dintre primii medici, nu numai din țară, ci și din lume, care a arătat că apariția multor boli se datoresc condițiilor de viață și de muncă ale oamenilor. Doctorul Ștefan Stîncă a avut o largă contribuție la răspîndirea ideilor marxiste în țara noastră.

TREI FOTOGRAFII, TREI IPOSTAZE ALE EMOȚIILOR NOASTRE LEGATE DE FINIȘUL CALIFICĂRII «TRICOLORILOR» ÎN C.M.

1. **DUMITRACHE** SAU «BUCURIA IZBÎNZII», SURPRINS IMEDIAT DUPĂ VICTORIA ASUPRA ECHIPEI PORTUGALIEI. 2. **DOBRIN**, DESPRE CARE, LA ORA CÎND COLORUL NOSTRU PLECA ÎN TIPOGRAFIE, NU ȘTIAM ÎNCĂ DACĂ VA JUCA SAU NU ÎN MECIUL CU ECHIPA GRECIEI. 3. **DEMBROVSCHI**, AUTORUL GOLULUI CARE NE-A ADUS BILETELE PENTRU MEXIC.

„BRĂȚARA DE AUR“

CHEMAREA CÎMPIEI

Abia s-a luminat de ziuă.

Cu hățurile în mînă, pe șaretă, Olga Costin îndeamnă calul, un cal cu stea albă în frunte, cu care străbate de mai bine de unsprezece ani drumurile de la o tarla la alta, ale Gălbinașilor.

Cînd a venit prima oară aici, nu cunoștea pe nimeni. Nici nu avea cum — nu era de prin părțile acestea de jos, dinspre Oltenița. Dimpotrivă. Moldoveancă, de la Roman, orășancă get-beget, s-a hotărît să-și ducă viața în mijlocul oamenilor din cîmpia cu aromă de brazdă, să cerceteze ameliorarea plantelor, să smulgă pămîntului rod bogat.

Nu cunoștea pe nimeni în sat, dar venise de la facultate, de la agronomie, cu cunoștințe temeinice și cu dorința fermă de a le aplica în practică. Acea brățară de aur învestită cu cele mai nobile carate, meseria de agronom pe care Olga Costin o cunoaște pînă la cele mai mici amănunte, a făcut ca producțiile de grîu, de porumb, de sfeclă de zahăr, să fie dublate, sau chiar triplate, aici, la Gălbinași.

Acum, însuși satul arată altfel. Sute de case noi se ridică de-a lungul ulițelor, deasupra cărora vibrează păienjenișul firelor electrice.

— Dacă ar fi să vorbim de ceva specific, de o culoare locală?... — am întrebat.

— Arcadele caselor, deosebit de frumoase, durate din cărămidă. Și crizantemele. Nu lipsesc de la nici o casă. Grădinile și verandele — se vede peste tot — sînt albe acum.

— Ați vrea să plecați din sat?

— Cum, adică?! E și satul meu acum. Și mai avem atîtea de făcut! Am discutat ieri cu președintele, cu Vasile Mustață. Avem aspersoare instalate pe malul lacului Valea Cînlăului, din apropiere. Dar noi vrem să extindem irigațiile — și n-am pus încă în valoare izvoarele dintr-un alt lac, din Rasa. Mă duc să măsor debitul de apă. E și președintele acolo, mă așteaptă.

...Calul a scăpărat din copite, șareta s-a pierdut într-un nor de praf. Cu hățurile strînse în mînă, inginerul agronom Olga Costin. Are fața arsă de soare și vînt. Ochii însă îi sînt plini de lumină: cuprind dintr-o privire întreaga cîmpie.

AL. DINU IFRIM

JURNALUL OLGUȚEI

Locuri... rezervate

Agenția «Cutezătorii» transmite: sîmbătă, 2 noiembrie 1969, ora 13,10, într-un autobuz de pe linia 31, între Piața Dorobanți și Piața Romană, s-a întîmplat ceva care...

Din păcate așa ceva nu mai e senzațional: doi elevi n-au cedat locurile unor bătrîni.

Dar stați să vedeți mai departe. Așteptară oamenii ce așteptară, apoi cineva face un apropo, altcineva le zice de-a dreptul. Atunci unul din ei — șmecher mare! — zice ceva; ceva, de loc nou, dar zice:

— Și noi am plătit. Și-apoi, ce, unde scrie? — asta fiindcă cineva «crezuse» că sînt rezervate.

Dar nu, nu scria. Plăcuța dispăruse, drept pentru care glumeții au pus picior peste picior, iar unul din ei, primul, îl trage de mînecă pe amicul său și-i zice, mutînd, cu limba, chewing-gum-ul pe falca cealaltă:

— Știi, mi-a venit o idee.

— Păi spune-o, îl invită celălalt.

— Nu, cochetează primul, să o mai coc.

— Zi-o, mă, că o uiți — insistă primul.

Și pînă la urmă n-am aflat despre ce idee e vorba, în schimb mi-a venit mie una. Mă gîndeam la-nceput să-i dau jos din mașină, dar așa mică și firavă cum sînt, ar fi rîs de mine.

Atunci am observat că-n fund era un băiat care-i cunoștea.

Am mers la el și... pentru prima oară, de cînd văd lucruri de-astea prin tramvaie și mașini, cunosc numele eroilor: Ilie Marian și Radu Florin, amîndoi în clasa a 5-a A de la Școala generală nr. 97 București. Atîta scriu și zic, nici o morală în plus.

Nu închei însă fără a-i mulțumi direct simpaticului meu colaborator care m-a ajutat și, de aici, din colțul rubricii, îi fac cu ochiul, complice...

Olguța

DANIELA NIȚĂ

EXISTĂ O MESERIE DE ELEV? O CUNOAȘTEȚI?

- Ce ne dezvăluie catalogul
- Echilibru dificil pe nota 6
- Un leac împotriva plictiselii?

Cînd e vorba de școlari, în momentele noastre festive, sărbătorești, apele metaforelor ne iau pe sus și sîntem gata să vedem în oricare dintre ei un animat de «pasiunea cunoașterii». Fără îndoială, nu-i nimic greșit în asta dar, cum, vorba unui filozof, «drumul către știință nu este o șosea pietruită», pe parcurs mai întîlnim călători obosiți, plictisiți, uitîndu-se enervați înainte sau trăgînd cu ochiul să vadă un loc de popas.

Mai limpede zis, pentru unii învățătura e o pasiune, pentru alții, cel puțin cîte o dată, o corvoadă. Iar între aste două extreme mai încap și există încă atîtea păreri și comportări.

EXISTĂ MODELE

Stăm de vorbă cu două eleve ale Școlii generale din Mihăilești, județul Ilfov: **DANIELA NIȚĂ, clasa a VII-a și VIOLETA ȘERB, clasa a VI-a.**

Ce zice catalogul: numai zece și cîte un nouă accidental.

— Aveți numai nouă și zece? Nici măcar un opt?

— Nu! (împreună).

— Daniela, ești sigură că n-ai să iei nici o notă mică! Și de ce ești sigură?

— Fiindcă așa vreau.

— Concepția ta o bănuiesc foarte optimistă: poți lua ce notă vrei. Tu, Violeta, pari mai puțin categorică: te obosește faptul că trebuie să fii la școală în fiecare zi? Nu aștepți duminica cu nerăbdare?

— Nu. Uneori dimpotrivă: abia aștept să treacă duminica. Cu toate că duminica mă joc, fac «ce-mi place». Dar eu mă simt mai bine la școală. A veni la școală este cred cel mai important lucru pe care-l am de făcut.

— V-ați simțit vreodată plictisite de învățătură? Că ați vrea să faceți altceva?

DANIELA: *— Nu, fiindcă și-așa fac altceva, fac sport. Și nu văd nici o ceartă între aceste două ocupații.*

VIOLETA: *— Eu la fel. Deși îmi place să citesc mult, să ascult muzică nu-mi dă nici un moment prin minte să-mi uit tema la matematică.*

Iată două fete pentru care învățătura e o plăcere aproape, iau notele pe care și le doresc, nu se simt obosite, își văd și de joacă și de alte pasiuni. Voi ați spune: iată două eleve model, două fete setoase de a ști, două...

Noi spunem doar că sînt două eleve care-și cunosc bine meseria, care își împlinesc îndatoririle cu seriozitate. Și o spunem categoric, convinși că nu greșim.

EXISTĂ ȘI ALTE OPINII

Bunăoară, a lui **DRAGOȘ GEORGESCU din clasa a VII-a, Școala generală Ghimpați, Ilfov.**

— Știu că din clasa I ai luat mereu premiul I. E grea meseria de... premiant? Te-ai gîndit că s-ar putea, de pildă, anul ăsta să nu mai fii primul?

— Nu... pentru că am ambiție.

— Ambiție? Iată ceva care se găsește mai rar prin ghiozdanele unora. Bănuiesc că acestora (îi știm noi care sînt) nu le ești foarte simpatic întotdeauna.

— Ați ghicit. Unii mă tachinează, mă iau drept vînător de note. E drept că dacă aș lua un 6 sau un 7 n-aș fi disperat, dar asta mi-ar da de gîndit.

— Că bine zici: spune-mi, ce gînd ți-ar trece în primul rînd prin minte dacă ai lua o notă proastă: că ai fost neîndreptățit, că de fapt materia e mai grea decît îți închipuiai, sau că tu nu ești atît de bun pe cît ai crezut?

— Primul meu gînd ar fi s-o îndrept. Deci aș crede-o un accident.

— Nu crezi că meseria de școlar are multe greutăți? Ți se întîmplă să te descurajezi?

— Cîteodată. Mama îmi spune că la vîrsta ei nu învăța și nu știa cîte învăț și știu eu astăzi. Deci noi școlarii de azi avem de muncit poate mai mult. Un motiv în plus să nu ne fie ușor.

— Și acum o întrebare al cărui răspuns îl știu dinainte: de ce înveți?

— Că-mi place, așa, ca să știu...

— Acesta-i răspunsul bănuit... Dar te mai întreb o dată același lucru. Gîndește-te.

— Mde... Trebuie să învăț... și eu știu că **TREBUIE...**

— Ai dreptate. E minunat să înveți de plăcere, dar e foarte important și să știi că trebuie să faci asta.

Și-acum altă opinie: a lui **LAZĂR MARIN tot dintr-a VII-a la aceeași școală.** Lăzărică este eternul «premiul II» — un caz fără îndoială puțin obișnuit.

— Nu te irită mereu poziția a II-a în clasament? Nu jinduiești imediat mai sus?

— Ba da. Dar nu atît încît să învăț numai pentru asta. Eu învăț în fiecare an la fel și cred că-mi fac bine datoria. Dar dacă așa iese...

— Dacă n-ar fi școala obligatorie, ai mai frecventa-o?

— Da. Pentru că eu cred că la vîrsta mea nu pot să fac altceva mai potrivit decît să învăț. Cunosc în sat un băiat care s-a lăsat de tot de școală. Nu e bun de muncă și nici de altceva, stă degeaba. Eu am o grijă, o ocupație și mă simt bine astfel.

— Poate că nu ți-ar strica mai mult entuziasm în ale învățăturii. Oricum, meseria de elev presupune și multă pasiune.

EXISTĂ ȘI TACTICIENI

Ca **GHEORGHE MOGA dintr-a VIII-a** de pildă (Școala generală Ghimpați). Gheorghiță, zice toată lumea, e ceea ce se cheamă un băiat deștept. Și pentru că e deștept și-a făcut el o tactică să atace învățătura pe ocolite, din flanc, și nu frontal, curajos. Adică, poți să-ți faci meseria cu minimum de efort.

— Spune-mi: dacă s-ar putea să n-ai nevoie de școală pentru a-ți face un drum în viață, ți-ar conveni?

— Păi... nu. Aș veni la școală (nedecis).

— Nu te sfii. (Arunc o momeală). De pildă, eu cînd eram ca tine m-aș fi făcut ajutor de șofer cum făceau alții. Ce zici?

— Eu m-aș duce într-o uzină.

Într-o uzină... O idee foarte frumoasă. Nu știu însă cum se vor împăca exigențele unei tehnici moderne, din ce în ce mai pretențioase, cu notele tale de 6, dragă Gheorghiță. O meserie frumoasă într-o uzină presupune mai întîi o meserie bună ca elev în școală.

*

Pretinde cineva ca de dimineața pînă seara să nu-ți stea mintea decît la cărți și caiete? Pretinde cineva să nu mai poți dormi dacă nu știi cît timp a stat la Paris Petru Cercel? Pretinde cineva să-ți faci sînge rău că nu poți să răspunzi la întrebarea: există sau nu viață pe planeta Marte?

Nu, nimeni. Dar am vrea, prietene din bancă, să știi de ce e nevoie să existe în jurul tău atîtea ocupații și meserii: muncitori, profesori, agricultori, doctori. Și mai ales, de ce e nevoie să existe pe lume școli, cărți, caiete...

Și pentru cine există ele...

Fiindcă învățătura e o meserie ca oricare alta. Pe care poți s-o faci după dorință: cu entuziasm, cu plăcere și îmbinată cu pasiune — ca la Daniela și Violeta; cu ambiție — ca la Dragoș; cu realism și obișnuință — ca în capul lui Lăzărică.

Și mai e ceva: învățătura e singura meserie la care nu putem renunța niciodată!

ILIE TRAIAN

VIOLETA ȘERB

DRAGOȘ GEORGESCU

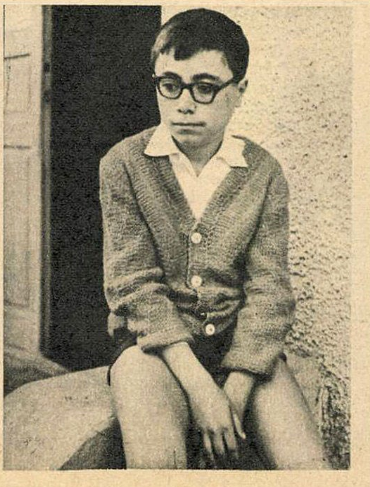

LAZĂR MARIN

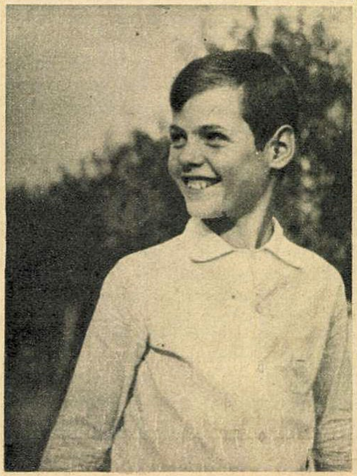

GHEORGHE MOGA

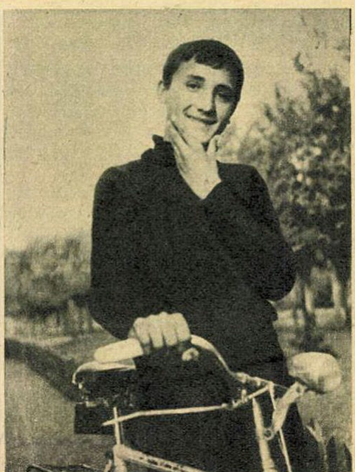

Alarma

O schiță de **IONUȚ PURICA**, elev

Arborii își înălțau brațele spre soare, purtîndu-și mugurii. Iarba, bucuroasă de frumusețea zilei de primăvară, își înălța capul din pămîntul care abia terminase de înghițit ultimele rămășițe ale zăpezii. Primăvara sosise, calmul, bucuria și căldura își luaseră locul pe tot pămîntul...

...Oare?

Ochii roșii și verzi ai indicatoarelor clipeau din ce în ce mai repede, becurile roșii începură să se aprindă, îngrozind prin semnificația lor. Radiații!!!... Panica cuprinse pe toți cercetătorii, aruncîndu-i într-o goană nebună spre ușile grele de aliaj antiradiații, o goană a vieții.

Valul de radiații înainta nevăzut cuprinzînd aparatele, instalațiile, izbindu-se de pereți.

Panica se mai potolise. Strîns în camera de comandă, grupul de conducere urmărea oscilațiile indicatoarelor.

Dar, așa cum peștii cei mici anunță sosirea rechinilor...

Pupilele se dilatară la maximum, creioanele scăpară din mîini. Radiațiile pătrundeau, foarte încet, dar sigur, prin blindajul de protecție făcut din cel mai bun aliaj.

Calculatoarele fură puse în funcțiune; 24 de ore și valurile radiațiilor necunoscute ar fi inundat întreaga clădire.

Mașinile de gîndit lucrau asemenea minților oamenilor din jur. În acest timp, trei cercetători îmbrăcați în cele mai noi costume de protecție încercară să studieze la fața locului radiațiile. Toți trei paralizară subit și, scoși de roboții de salvare, fură trimiși de urgență la reanimare.

Ore după ore treceau și nu se ajungea la nici o soluție. Mașinile de gîndit aveau prea puține date; le trebuia timp, care, în aceste momente, era principalul dușman al oamenilor.

Mai rămîneau 3 ore... 2... 1 oră, 40 minute; în sfîrșit soluția fusese găsită. Panica părăsise complet mințile oamenilor. Toți lucrau cu febrilitate. Timpul?

Cercetătorii nu-și credeau ochilor, radiațiile încetaseră brusc. După ce a fost anulat efectul lor nociv, s-a putut vedea că în reactorul cu quark se fisuraseră 15 din cele 100 de bare de litoriu. Prin efectul lor, radiațiile refăcuseră barele și-și produseseră încetarea.

O nouă zi începea. Arborii își înălțau brațele spre soare purtîndu-și mugurii. Iarba, bucuroasă de frumusețea zilei de primăvară, își înălța capul din pămîntul care abia terminase de înghițit ultimele rămășițe ale zăpezii.

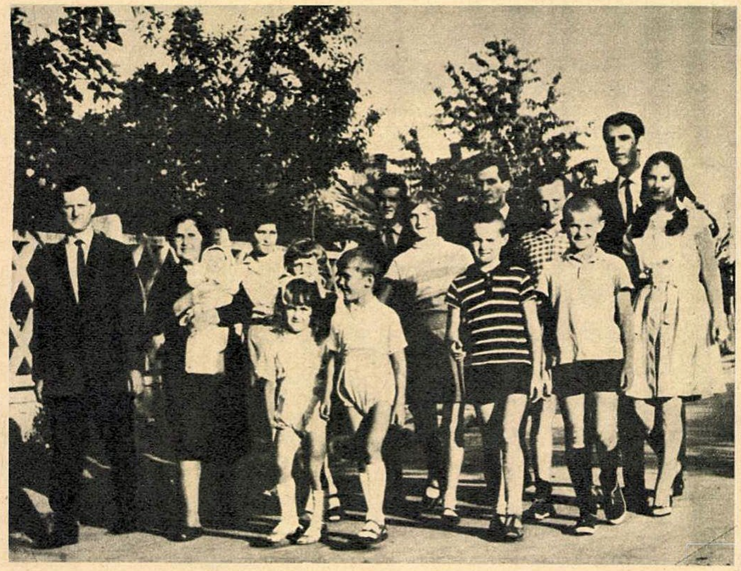

ROZETA SĂPTĂMÎNII

ZIUA ÎN CARE AU ÎNMUGURIT ROZMARINII

«ZIUA ÎN CARE AU ÎNMUGURIT ROZMARINII» NU ESTE NUMAI O METAFORĂ. FAPTUL REAL, TRANSFIGURAT ÎN ȚESĂTURA POETICO-FABULOASĂ A FRUMOASEI ȘI EMOȚIONANTEI SCRISORI SOSITĂ LA REDACȚIE, S-A PETRECUT ÎN ZIUA ÎN CARE AU ÎNMUGURIT ROZMARINII, ZIUA CÎND ÎN MIJLOCUL FAMILIEI PLĂIAȘU DIN PLOIEȘTI, S-A NĂSCUT CEL DE-AL 13-LEA COPIL, O FETIȚĂ — ANA-ELIZA.

Cîmpul, frămîntat de copitele mînjilor, pare incendiat de zorii ce se apropie. Cu nările dilatate de aburul dimineții, herghelia pornește în galop halucinant spre luminișurile îndepărtate. Mînjii simt cu ochii și nările chemarea irezistibilă a necunoscutului care e atît de departe, și ei atît de tineri... Repetă jocul de ieri, și de anul trecut, cursele fără popas.

Dar mîna puternică a omului strînge frîul și chingile, copleșindu-i. Apoi, galopul devine iarăși cavalcadă...

Mezinul e curios să afle totul despre toate, curiozitatea lui nu și-a găsit încă un răspuns. La fereastră, o pasăre liră:

— De unde vine?

— Cine a adus-o aici?

— De ce e mai mare ca mine?

— Dacă e fetiță, de ce nu are părul lung?

Mama-Nia, abia pridideşte cu răspunsurile. Frații săi, care au terminat liceul, intervin cu lămuriri «suplimentare».

Mezinului îi place de pasărea liră. Dar în afara gîndurilor sale, în casă se fac pregătiri de sărbătoare?

— Am fost 12 frați...

— Te-am prins! — De ce ai folosit verbul la timpul trecut?

— *Am fost*... Acum sîntem 12 și încă unul! Și nu ne mai încăpem în piele de bucurie!

Din automobil, mama coboară cu fața luminată de bucurie, purtînd între petalele de trandafir ale scutecelor pe cel de-al 13-lea membru al familiei: Ana-Eliza.

Leg timpului de gît amintirea unei zile în care — pentru a cîta oară? — în familia noastră au înflorit lotușii. Și au înmugurit rozmarinii. Alătur un gînd de fericire părinților care vor să ne ridice dincolo de țipătul cocorilor, pe verticala luminoasei coloane a infinitului.

VICTOR PLĂIAȘU
cl. a VIII-a,
Școala generală nr. 23,
Ploiești

MIHAI STOIAN CU MICROFONUL PRINTRE COPII

un Sifon, două Sifoane

E chiar atît de rușinos să mergi cu sifoanele la umplut?

Întrebarea am pus-o unui băiat de 12—13 ani, întîlnit pe stradă. De fapt l-am văzut, mai întîi, cum se oprește în colț și, cercetînd atent strada următoare, îndrăznește să meargă mai departe.

— Sînt aici, la noi, în cartier (în Drumul Taberei) cîțiva băieți, puțin mai mari decît mine, care te batjocoresc dacă te văd că mergi cu sacoșa după cartofi, ori cu sifoanele să le umpli, ori după pîine...

— Și tu ce părere ai?

— Ce părere să mai am, dacă mă vedeți cu sifoanele în mînă?

— Dar vrei, nu vrei, un fel de rușine tot ai?...

Băiatul m-a privit drept în ochi:

— Da... Pentru că ei născocesc porecle răutăcioase. Îți spun în gura mare: «Măi Cartoafă !» *— dacă duci cartofi, ori* «Măi Sifon!» *— dacă duci sifoane. Și dacă ieși la plimbare cu căruțul, cu sora ta mai mică, eu am o soră de 8 luni, îți strigă: «Păzea, faceți loc, trece* Dădaca!»

— Ei n-au frați, surori mai mici, ei nu-și ajută părinții la treburi, la cumpărături?

— Ca să fiu cinstit, ăștia ajută trecătorii să se împiedice. Adică, dacă trece vreo fată, îi pun piedică, ori n-o lasă să treacă. Noroc că surioara mea are numai opt luni...

— Dumnealor funcționează după «principii matematice». Probabil că, luați în parte, sînt oarecum obraznici și oarecum destul de grosolani, dar adunați la un loc Dan + Radu + Vasile + Gicu = un grup de «prieteni» antipatic, pe care ceilalți îl ocolesc, nu numai de teamă, ci — bănuiesc eu — și de neplăcere. O astfel de «faimă» dobîndită în cartier, fie și numai în lumea copiilor, mie mi se pare mai degrabă de plîns, decît de invidiat. Ai vrea să fii ca ei?

— Nu! Nici vorbă.

Băiatul cu sifoane mi-a dat «bună ziua» și s-a îndepărtat. Priveam în urma lui și încercam să mi-l închipui, peste zece-cincisprezece ani, bărbat în toată firea, într-o uzină ori într-un laborator, muncind *firesc, așa cum e firesc să* muncească *omul, așa cum știe s-o facă cel deprins, de mic, cu treburile, cu răspunderile (fie și minore) la vremea copilăriei. Și mi-am îngăduit să imaginez și altă scenă:*

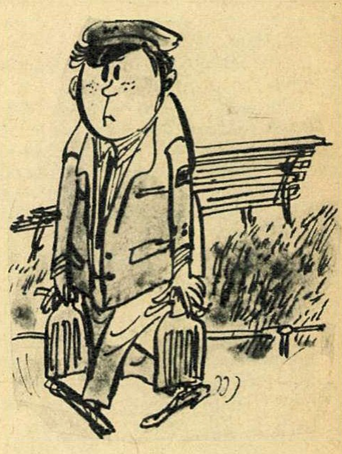

patru-cinci tineri zdraveni, sănătoși, adunați într-un ungher de atelier ori de birou (probabil cu țigara în colțul buzelor) făcînd «haz» de unul care lucrează cu rîvnă.

— Ce te omori cu firea, măi «Hărnicilă!» *— parcă i-am și auzit strigînd, peste zece-cincisprezece ani, pe «prietenii» de astăzi din Drumul Taberei.*

Atenție, băieți! Pînă atunci mai e ceva drum de străbătut, mai e timp. Acum e vîrsta potrivită pentru schimbări. Altminteri s-ar putea să fie prea tîrziu... Iar un om leneș, chiulangiu, e mai infirm decît orice infirm, oricît de solid și sănătos ar fi.

CU SIMBAD pe aceeaşi PLUTĂ

POVESTIRE DE

ILIE TĂNĂSACHE

DESENE

OFELIA DUMITRESCU

— Marş, acasă, Simbad!

— Ham!

— Înţelege odată!

— Ham, ham...

— Merg departe, departe. Auzi tu?

— Mrrr...

— Ei, vezi, vezi...

— Ham, ham!

— Treaba ta. Să nu zici că nu ţi-am spus.

Pornesc. Oraşul rămîne mult în urmă. Casele roşii, albe, gri le bănui undeva, după sălcii. Un pîlc de plopi înalţi încearcă zadarnic să acopere coşul unei fabrici. Cărămida învăpăiată de soarele dimineţii sclipeşte vesel.

Încolo, vuiet depărtat, chiar odihnitor.

Atît.

Şi Dunărea care vine albă şi domoală de acolo. La coturi, caiere zdrenţăroase de ceaţă se leagănă deasupra apei. Mai spre adînc, ştiuca sare flămîndă şi ţifnoasă. Înainte, o cărare fără sfîrşit pe care Simbad aleargă gîfîind. Aşa gras cum e, are un mers lăbărţat, de raţă. Tufele de alior, pline de rouă, îl plesnesc dintr-o parte şi din cealaltă. Blana lucioasă, împărţită într-un număr egal de pete albe şi pete negre, stă linsă ca după baie. Căţelul răsuflă greu şi ar scoate limba lui de un cot dacă nu s-ar fi înhămat singur la coşuleţul de pănuşi de porumb. Toartele galbene ale coşuleţului stau zăvorîte între dinţii lui rari şi frumoşi. Iar un colac mic, de sfoară — cînd pleacă la pescuit Nucu ia totdeauna sfoară cu el, să fie — e agăţată în codiţa scurtă şi obraznică. Deodată, dintr-o tufă, zvrr! o prepeliţă roşcată sau cine ştie ce altă pasăre. Simbad tresare, zvîcneşte în sus de frică. Nu dă drumul coşului, dar ghemul de sfoară se rostogoleşte în iarbă.

— Mrrr!

— Ce-i, Simbad?

Codiţa oprita din creştere, tremură de nerăbdare. «Aha, să-ţi pun sfoara înapoi? Poftim. Pornim acum?

«Mrrr!»...

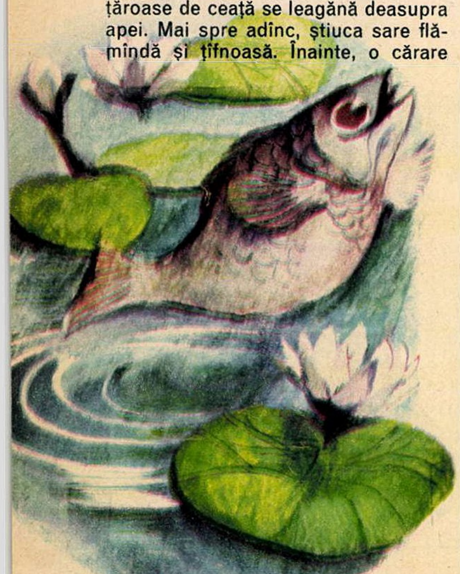

Merg ce merg şi Nucu silabiseşte de pe o scîndurică bătută pe trunchiul puternic al unui plop: «Focul în pădure strict interzis!» Simbad se uită şi el, interesat, de parcă ar şti să citească.

— Hai, Simbad.

Cărarea duce drept spre balta ce albeşte în faţa lor la cîteva sute de metri. Cîinele simte mirosul apei, dă drumul la toartele coşului şi o ia la fugă încît colacul mic de sfoară se pierde în iarba încărcată de rouă. Căţelul latră şi bolta, văzduhul curat repetă după dînsul, o dată, de două ori, de trei ori. Raţele sălbatice, stîrnite, zboară razant cu apa. Dispar undeva, dincolo de zidul verde al stufărişului care se leagănă la nesfîrşit.

Găsesc o plută de papură gata făcută şi se urcă pe ea. Apoi, Nucu îşi spală picioarele de noroi. Marginea bălţii e rea, numai mîl şi mîlul ascunde în adînc rădăcini de stuf, scoici sparte, tot felul de aşchii. Şi lipitori. Dar lui Nucu nu-i este frică de lipitori.

Se dezbracă, soarele topeşte repede picăturile de pe firişoarele de iarbă, apoi împinge pluta cu un par spre o tufă de ţipirig unde ştie că foieşte bibanul. Aici a prins el biban şi o regină a bălţii. A aşezat «regina» într-o tinichea cu apă şi o are şi acum în acvariu. Cînd a prins-o a dat fuga la un vecin, fost marinar, să se laude. Marinarul se juca cu nişte porumbei rotaţi.

— Ce-i, Nucule?

— Am prins o «regină», a răspuns el ca dintr-o răsuflare.

— Îţi plac porumbeii mei?

Guru, guru! Guru, guru!...

— Are solzi argintii. Lucesc aşa de frumos!

— Îl vezi pe ăsta? Ăsta, guleratul. E cel mai obraznic. Guru, guru! Guru, guru!...

În clipa aceea Nucu nu putea suferi porumbeii.

— Am pus-o în acvariu.

— Poftim?

— «Regina»...

Marinarul păru mai întîi că nu înţelege. Apoi se porni pe rîs. Rîdea atît de zgomotos încît porumbeii, speriaţi, îşi luară zborul.

— Şi zi... în acvariu... «regina»!...

Acum nu-l mai putea suferi nici pe marinar. Nucu a alergat fulger la acvariu. «Regina» stătea leneşă, pe nisipul de la fund. Mîncase toate «miresele» cu voal pe care i le dăduse marinarul după nu ştiu cîte rugăminţi...

...Pluta a ajuns lîngă tufa de ţipirig. Nuferi mari, cu frunza lată, grasă sînt semănaţi pretutindeni. Flori albe, flori sîngerii, jumătate în apă se leagănă la nesfîrşit. Pe neaşteptate, între ochiurile de apă, huştiuliuc, huştiuliuc!

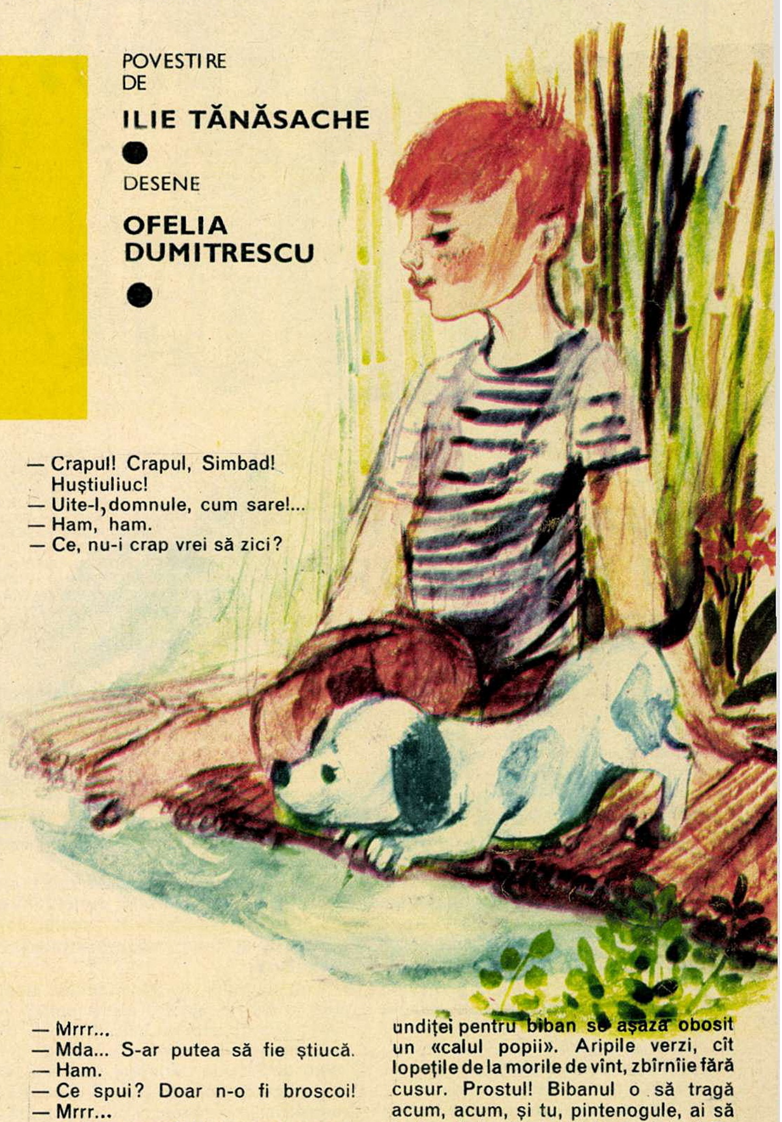

— Crapul! Crapul, Simbad! Huştiuliuc!

— Uite-l, domnule, cum sare!...

— Ham, ham.

— Ce, nu-i crap vrei să zici?

— Mrrr...

— Mda... S-ar putea să fie ştiucă.

— Ham.

— Ce spui? Doar n-o fi broscoi!

— Mrrr...

— Da? Broscoi? Habar n-ai tu, măi Simbad. Şi nu mai mîrîi atîta. Ăsta-i sigur crap. Bun pentru rumenit la proţap.

De pe o frunză lată de nufăr un broscoi urît ţîşneşte pe plută chiar la picioarele lui Nucu. Băiatul se fereşte într-un gest necugetat. Nu poate suferi broaştele. Pluta se clatină şi, luat pe neaşteptate, Simbad se rostogoleşte în apă.

— Schelălau, schelălau!...

Lăbuţele mici bat înfricoşate apa. Nucu se repede să-l apuce cu mîna. Pluta e gata să se răstoarne. Îl ajută cu ghionderul. În sfîrşit l-a scos. Javra stă acum ghemuită, speriată, cuminte. Inima-i zvîcneşte sub părul lins.

— Ce să-ţi fac domnule? Ţi-am spus să rămîi acasă. De ce n-ai vrut?

— Hapciu!

— Sigur, ai şi răcit acum!

Îl înfofoleşte în cămaşa lui, deşi-i un soare, prăpăd. Apoi aruncă în apă două undiţe. Una pentru biban, alta pentru roşioară. Roşioara n-o poate suferi, dar trebuie să-i deie ceva lui Simbad, să-l împace. Biban? Nu se îndură el. Prinde un biban, doi, trei. Pluta de la roşioară stă nemişcată. «Las' că vii şi tu, domnişoară. Vii tu, ehei, te ştiu eu!»

Peste zidul de stuf ţîşnesc trei raţe sălbatice. Vîjîie prin aer cu aripile lor scurte şi se prăbuşesc cu zgomot undeva, în mijlocul bălţii. Pe pluta undiţei pentru biban se aşază obosit un «calul popii». Aripile verzi, cît lopeţile de la morile de vînt, zbîrnîie fără cusur. Prostul! Bibanul o să tragă acum, acum, şi tu, pintenogule, ai să faci o baie de toată frumuseţea! Pe Simbad a avut cine să-l salveze. Să vedem pe tine dacă va avea!...

Dar «calul popii» habar n-are de pericolul ce-l paşte şi stă nepăsător pe pluta liniştită deocamdată, şi toarce cuminte. Aripile verzi bîzîie continuu, ca într-un somn lung, legănat dulce şi frumos.

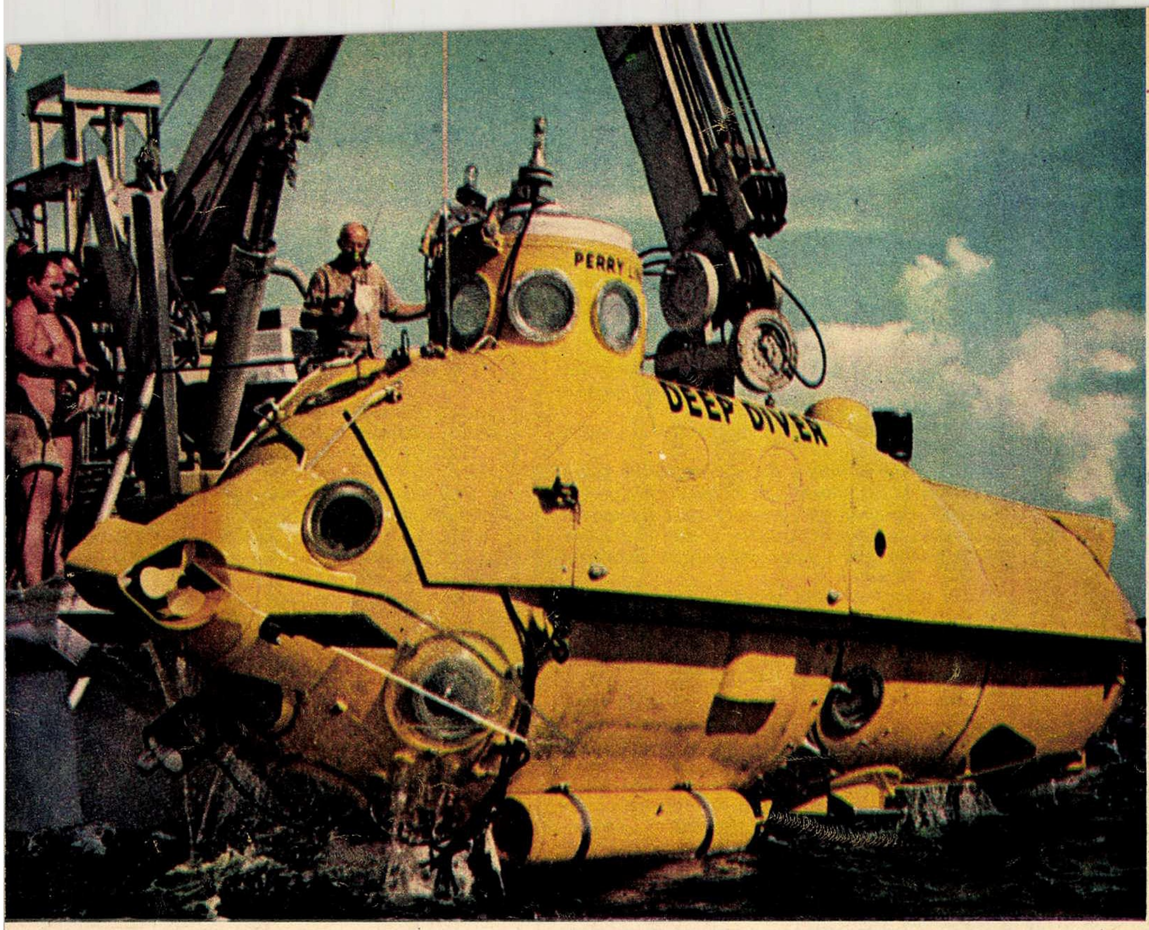

Submersibilul american «Deep Diver» — scafandrul adîncurilor.

RILOR

de AUREL LECCA

«Auguste Piccard» — submarinul elvețian de agrement.

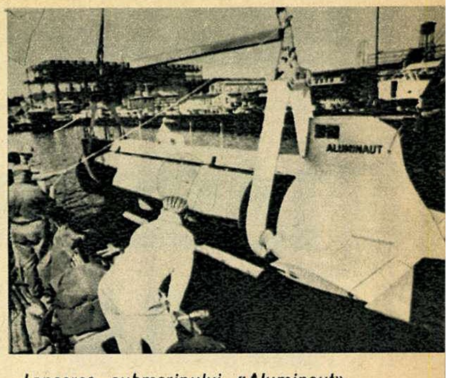

Lansarea submarinului «Aluminaut»

nerii navali americani construiesc submarinul «Deep Diver» — scafandrul adîncurilor — care posedă o extraordinară mobilitate și rapiditate atît la imersiune cît și la ascensiune spre suprafață. Limitele acestea tind să fie curînd depășite. În Uniunea Sovietică a fost creat un nou tip de navă submersibilă — «Elicopterul submarin» — care este în stare să învingă presiunile uriașe ce domnesc mai jos de 2 000 metri.

Nu de mult «Triton» a fost primul submarin care a realizat o călătorie în jurul lumii navigînd, fără escală, prin apele tuturor oceanelor planetei. În numele științei veacului XX, comandantul submarinului «Triton» a realizat în fapt călătoria ingenioasă a căpitanului Nemo, din romanul lui Jules Verne, «20 000 leghe sub mări».

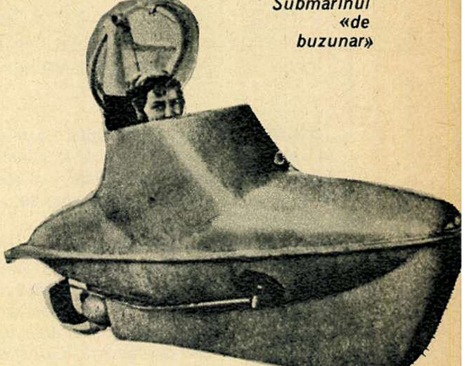

Submarinul «de buzunar»

PESCUITUL ȘTIINȚIFIC ȘI CĂUTĂTORII DE COMORI

Submarinele și-au cîștigat în ultimii ani și interesante utilități economice. Ele încep să fie folosite în sprijinul flotelor de pescadoare. Submersibile de mici dimensiuni și foarte rapide, cu ajutorul hidrolocatoarelor și a altor instalații electronice, cercetează regiunile unde se desfășoară campania de pescuit pentru a identifica bancurile de pești și direcția în care se deplasează aceștia. Observatorii de la bordul submarinului transmit informațiile culese pescadoarelor care pot acționa prompt și cu o mare economie de timp și energie. Prin intermediul «ochiului electric» — camerele de televiziune — se controlează modul cum au fost dispuse năvoadele și se dau indicații privind manevrele ce trebuie făcute pentru a «recepționa» bancurile de pești.

Nu rare sînt cazurile cînd submarinele sînt folosite pentru cercetări arheologice: atari expediții caută să descopere vestigiile orașelor scufundate, ca de pildă celebra Atlantidă pontică — orașele scufundate din preajma litoralului sudic al peninsulei Crimeea. Multe comori arheologice au fost descoperite și aduse la suprafață din apele Mării Caraibilor și ale Mediteranei de către membrii unei asemenea expediții.

HARALAMB ZINCĂ

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

ROMAN FOILETON

XIV - UN JURNAL, O LEGENDĂ ȘI ÎNCĂ UN SEMN DE ÎNTREBARE

STENOGRAMA NR. 3

Haralamb Zincă: *Ați spus că n-ați mai găsit în valiză caietul cu însemnările zilnice al lui Tudoran. Se pare că faptul ăsta v-a șocat. De ce? Ar fi putut să aibă caietul asupra sa.*

Eugen Galbă: *Da, desigur.*

Luptele din Transilvania au fost grele și sîngeroase. Infanteria avea deseori nevoie de sprijinul aviației, de aceea și noi, ținînd seama că ne lipseau anumite aparate de zbor, am trecut la îndeplinirea unor misiuni variate: de cercetare, de asalt, de bombardament. După cerințele terestre. Să luăm, de pildă, avionul «IAR-81», un «vînător» de construcție românească, un avion excelent. Noi l-am folosit și în acțiuni de asalt și de recunoaștere. Și nu o dată am fost puși în situația de a-l folosi simultan și ca vînător, și ca avion de asalt.

H.Z.: Să revenim însă la «Jurnalul» lui Tudoran.

E.G.: Deci, luptînd în apropierea imediată a frontului, exista și riscul de a ne prăbuși pe teritoriul controlat de inamic și, implicit, de a cădea în captivitatea acestuia. De aceea, era interzis să

luăm cu noi în carlingă documente, fie ele și intime, care într-o eventuală împrejurare tragică ar fi putut să ajungă în mîinile hitleriștilor. Iar Tudoran, atît cît l-am cunoscut, a fost un militar disciplinat.

H.Z.: Poate oare un «Jurnal» intim al unui ofițer sau al unui simplu ostaș să reprezinte vreun interes pentru inamic?

F.G.: Cum să nu?! Chiar dacă în paginile sale ar fi consemnate trăiri intime, și încă inamicul le-ar studia cu un interes aparte.

H.Z.: De ce? Iertați-mi ignoranța în această materie.

E.G.: Trăirile intime sînt declanșate de factori exteriori. În cazul nostru, de factori sociali, politici, militari. De pildă, un asemenea caiet ajungînd în posesia serviciului de spionaj al dușmanului devine dintr-o dată o sursă prețioasă de informații.

H.Z.: Vă ascult.

E.G.: Cînd l-am surprins pe Puiu Tudoran scriind, a avut aproape simultan două reacții. Una de adolescent: a roșit, a rîs stingher, a dat să-și ascundă caietul. Cealaltă, de adult: s-a rușinat de prima reacție și a încercat să îndrepte lucrurile, mărturisindu-mi că ține un «Jurnal», după care a adăugat — și se vedea că abia atunci, îi venise ideea: «Jenică, vezi caietul ăsta? Dacă mîine-poimîine mor, să ai grijă să îl trimiți nevesti-mi, împreună cu celelalte lucruri». Nu, n-a glumit. Știam cînd glumește. Eu însă am luat-o ca o glùmă și i-am replicat: «Lasă, Puiule, că ți-o iau eu înainte». El a insistat, ba mai mult, mi-a cerut cuvîntul de onoare că îi voi îndeplini dorința. Mai în glumă, mai în serios, i l-am dat.

H.Z.: Și-o fi presimțit sfîrșitul.

E.G.: Cînd am aflat că s-a prăbușit, m-am gîndit și eu la același lucru.

H.Z.: Cum v-ați explicat dispariția caietului?

E.G.: În nici un fel.

H.Z.: Înseamnă că a fost sustras. Cine din escadrilă ar fi putut săvîrși o asemenea faptă?

E.G.: Nu știu. De aici începe și misterul. Deși numai cineva din rîndurile noastre ar fi putut să-l fure.

H.Z.: Deci excludeți definitiv ipoteza că, în ziua aceea, Puiu Tudoran ar fi luat caietul cu dînsul.

E.G.: Da.

H.Z.: De ce sînteți atît de categoric?

E.G.: Pentru că după ce Puiu Tudoran a fost dat dispărut fără urmă, «Jurnalul» său se mai găsea în valiză.

H.Z.: Cuuuum?! Ce spuneți...

E.G.: Îmi amintesc de parcă ieri s-ar fi întîmplat. Era ora 10. O zi senină, un timp excelent de zbor. Doi vînători — locotenenții Puiu Tudoran și Aurelian Huțan — primesc ordinul să execute o misiune pe direcția Turda — Cluj. Din acest raid nu s-a mai întors decît Aurelian Huțan. Cînd am aflat, primul meu gînd a fost să duc la îndeplinire ultima dorință a lui Tudoran. Am intrat în baracă...

H.Z.: Singur?

E.G.: Singur. Am deschis valiza. Toate lucrurile erau la locul lor, frumos rînduite. Caietul ar fi trebuit să-l găsesc la fund sub niște rufe. Într-adevăr era acolo...

H.Z.: Nu mai înțeleg nimic. Dacă era acolo, de ce nu l-ați luat?

E.G.: Mi s-a făcut deodată rușine. Și iată de ce! Huțan mi-a povestit că avionul lui Tudoran a fost lovit, a luat foc, dar că Tudoran a izbutit să-și ducă avionul la aterizare... numai că a aterizat într-un sector controlat de hitleriști.

H.Z.: Ce înseamnă că și-a dus avionul la aterizare?

E.G.: Că pilotul nu și-a găsit moartea în timpul zborului, în carlingă; deși avionul ardea, el a continuat să-l stăpînească, să-l oblige să aterizeze.

H.Z.: După cîte îmi dau seama, o asemenea manevră îi oferă pilotului o șansă?

E.G.: Da, însă cu două condiții: să apuce să sară din carlingă, iar apoi să izbutească să se depărteze cît mai repede și cît mai departe de avionul în flăcări, amenințat dintr-o clipă în alta să explodeze. Pe Tudoran l-am știut ca pe un as al aviației noastre de vînătoare, de aceea i-am acordat șansa de a se salva. În ziua aceea, închizînd capacul valizei, mi-am spus rușinat că prea mă grăbesc să-l cred pe Tudoran mort și să-i îndeplinesc dorința. Mi-am propus să mai aștept o zi-două, pînă ce dispariția sa definitivă va fi confirmată. Dar după cîteva zile, hotărît să duc la îndeplinire dorința celui căzut la datorie, am constatat cu uluire că cineva cotrobăise prin lucrurile lui Tudoran răvășindu-i-le și că «Jurnalul» său intim dispăruse de acolo de unde îl văzusem ultima oară...

H.Z.: De astădată v-a însoțit cineva sau tot singur ați fost?

E.G.: Am fost însoțit de Langa, prietenul nostru comun, dar care — trebuie să precizez — n-a știut pînă în ziua aceea de existența caietului. Langa domiciliază în Brașov, lucrează la «Tractorul». Dacă i-ați scris lui, aflați că n-o să primiți nici un răspuns. E plecat din țară, ca specialist, și se înapoiază abia peste opt luni.

H.Z.: Cum v-ați explicat dispariția caietului?

E.G.: În nici un chip. Deci cu atît mai mare mi-a fost stupefacția...

H.Z.: Cine ar fi fost în stare să săvîrșească un asemenea sacrilegiu?

E.G.: N-am fost în stare să-mi răspund.

Deși, acum ca și atunci, la gîndul că numai unul din mijlocul nostru ar fi putut să umble ca un fur în valiza lui Tudoran, mi se face rușine.

H.Z.: Înseamnă că, în afară de dumneavoastră, mai era cineva care știa de existența «Jurnalului».

E.G.: De acord și care știa și ce cuprinde «Jurnalul», de aceea a și fost atît de interesat ca acest ultim document al lui Tudoran să dispară... Mi-am chinuit creierii în căutarea unui răspuns la întrebarea: Cine-i hoțul?

(Va urma)

SALONUL AUTOMOBILISTIC Cutezătorii

Cine va primi cartul?

Nici eu nu știu încă, dar vom afla cu toții în curînd! Au sosit atît de multe răspunsuri (din care procentul celor bune este destul de ridicat), încît trierea lor a depășit numărul de zile fixat. Într-unul din numerele viitoare odată cu anunțarea cîștigătorilor, voi publica și o parte din cele mai bune desene de mașini, precum și o selecție din epigramele, ghicitorile și definițiile trimise de voi.

Corespondența salonului

SILVIA BOTH, *președinta unității de la* Școala generală nr. 8 din Turda *îmi trimite o fotografie pe care mă grăbesc s-o public. Cei doi băieți care își ajută cu atîta grijă colegii mai mici să traverseze sînt membrii uneia din «patrulele» cercului de circulație înființat nu de mult în această școală! Aici se studiază regulile de circulație, activitatea practică desfășurîndu-se pe străzile din apropierea școlii.*

Prezintă profesorul PARBRIZ

Important pentru...

...copiii dornici ca strada să nu le fie un inamic, ci un prieten! Au apărut albumul «Ghidul micului pieton» și jocul «Știți să circulați corect?»

Ele sînt utile chiar și pentru copiii care confundă strada cu odaia lor de acasă! Și știți dece? Albumul conține povestiri și desene atît de interesante, iar jocul e atît de ingenios, încît mulți dintre «vitejii» care nu țin seama de regulile de circulație vor fi convinși să le respecte!

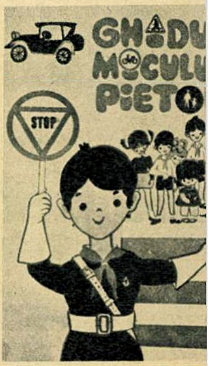

UMOR UMOR UMOR UMOR

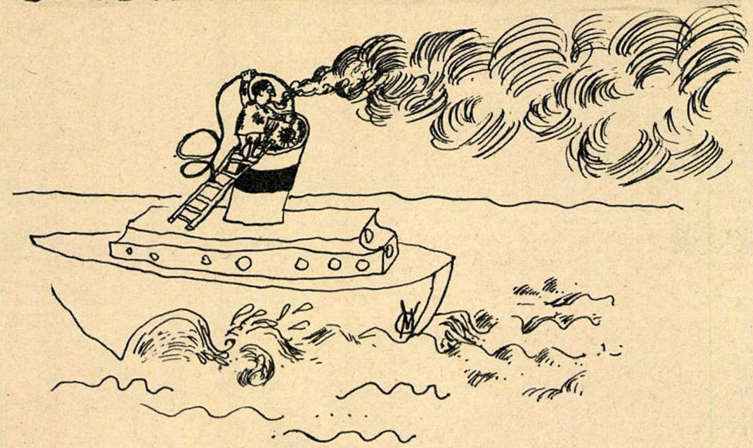

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

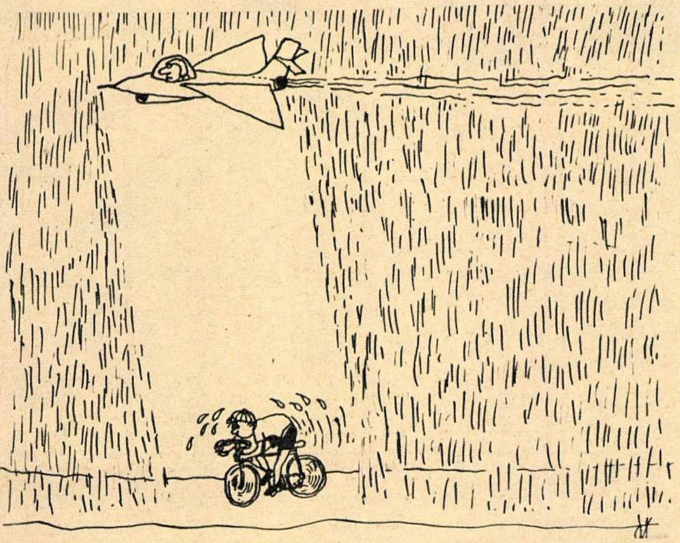

A. POCH

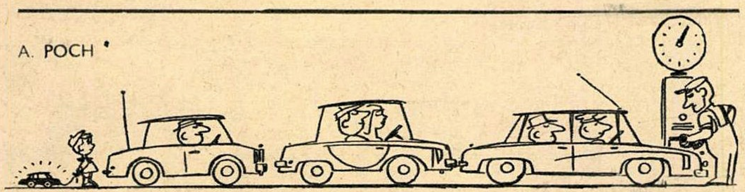

„CONCERTINO“
sau descoperirea muzicii

Nu de mult, în sala mică a Palatului și-au dat întîlnire o orchestră de cameră a cravatelor roșii și un public alcătuit tot din purtătorii cravatelor roșii. «Concertino», căci acesta este numele orchestrei aparținînd Palatului pionierilor, a oferit foarte tinerilor auditori un program de aleasă ținută, cu muzică de Mozart, Paul Constantinescu, Ciprian Porumbescu și Chiriac. Aplauze bine meritate au răsplătit atît munca interpreților, cît și pe cea a dirijorului.

— Spuneți-ne, ce vîrstă are «Concertino»? I-am întrebat pe Mircea Luculescu, dirijorul orchestrei.

— Are numai doi ani. O orchestră foarte, foarte tînără, dar cu succes mult mai mare decît vîrsta. Destul că suedezii, după turneul de astă vară, ne-au repetat invitația. Oamenii de specialitate de acolo au fost de-a dreptul fermecați de prospețimea interpretării și de tehnica deosebită a formației noastre.

— Cine din formație a făcut o impresie deosebită?

— Mariana Hotoran, o violonistă care va avea, fără îndoială, o frumoasă dezvoltare. Ea a înregistrat, ca solistă la radiodifuziunea suedeză, un program de o jumătate de oră.

— Dedicați mult timp activității cu «Concertino»?

— Palatul pionierilor ne creează condiții excelente de muncă. Avem o sală de repetiție cu acustică bună și instrumente de calitate. Cu «Concertino» lucrez în fiecare zi aproape două ore. În afară de aceasta, mai lucrez cu grupe de copii din alte școli pentru a selecționa pe cei mai talentați dintre ei. Visez să avem la Palat o orchestră simfonică a pionierilor și caut elemente talentate. O muncă dificilă, dar atrăgătoare.

— Vis realizabil?

— Sigur. Aș dori ca la sfîrșitul anului să acompaniez cu această nouă orchestră baletul «Copellia», spectacol pe care îl va realiza cercul de balet al Palatului pionierilor

B. CARAGIALE

»AGENDA CONCURSURILOR«

● ●

REZULTATELE CONCURSULUI
„TROFEELE VACANȚEI 1969“

DUPĂ JUDECAREA FIȘELOR PRIMITE LA REDACȚIE ÎN CADRUL CONCURSULUI «TROFEELE VACANȚEI 1969» JURIUL A STABILIT URMĂTOARELE PREMII ȘI MENȚIUNI:

PREMIUL I (un magnetofon) RAREȘ PANTEA — Școala generală nr. 96 București.

PREMIUL II (o bicicletă) THEODORA OLEA — comuna Zlatna — Pătrîngeni — județul Alba.

PREMIUL III (cîte un aparat foto «Certina») TIBERIU EBETIUC — comuna Șișești, județul Mehedinți și BRUNO BEDNAR — Brașov.

Se acordă un premiu special **celor 38 de pionieri care au participat la excursia organizată de Consiliul județean al Organizației pionierilor — Mehedinți, revenindu-i fiecărui elev cîte o trusă «Flaro».**

MENȚIUNI (sacul de sport Cutezătorii)

VIRGIL DASCĂLU — Hîrja — Oituz.

ANDREI HALDER — București.

ANUȚA POTOR — Cucerdea, Mureș.

VALENTINA FRĂȚILĂ — Moinești, Bacău.

EDUARD NOROCEL LOGHIN — Tîrgu Neamț.

CORNELIU CHIRIȚĂ — Galați.

DINU ȚUȚU — Lugașu de Sus — Bihor.

MARIAN VELCEA — Craiova.

SEPTIMIU IOAN OLEA — Cib, Almașu Mare, Alba.

COSTEL BRATU — Ivești, Galați.

PAUL ZAMFIR — Văleni, Iași.

RODICA MOAȘ — Tg. Lăpuș, Maramureș.

VIOLETA CATIGHERA — București.

DUMITRU ȘERBĂNOIU — Reșița.

CLAUDIU ZAHARIȘIN — Tomnatic, Timiș.

Se acordă, de asemenea, 16 abonamente pe cîte un an la revista «Cutezătorii», **grupului de pionieri de la ȘCOALA GENERALĂ TEIUȘ — ALBA, precum și următorilor elevi:**

VIORICA OANCEA — Medgidia, Constanța

DOINA CEZARA SOFICA — Giurgiu

VIRGIL TĂTARU — Focșani, Vrancea

Se mai acordă 11 abonamente pe cîte un an la revista «RACHETA CUTEZĂTORILOR» — participanților de la ȘCOALA GENERALĂ nr. 1 CÎMPULUNG MOLDOVENESC.

P.S. VĂ ÎNTREBAȚI DESIGUR CARE AU FOST CRITERIILE DE APRECIERE.

Iată-le: cele mai interesante și numeroase obiective vizitate; cele mai atractive itinerarii; cele mai mari distanțe; cele mai bogate materiale informative sau note de călătorie referitoare la excursiile respective; cele mai frumoase fotografii. Și, bineînțeles, exactitatea răspunsurilor la cele 6 întrebări teoretice.

LA REVEDERE, ÎN CADRUL CONCURSULUI «TROFEELE VACANȚEI-1970»!

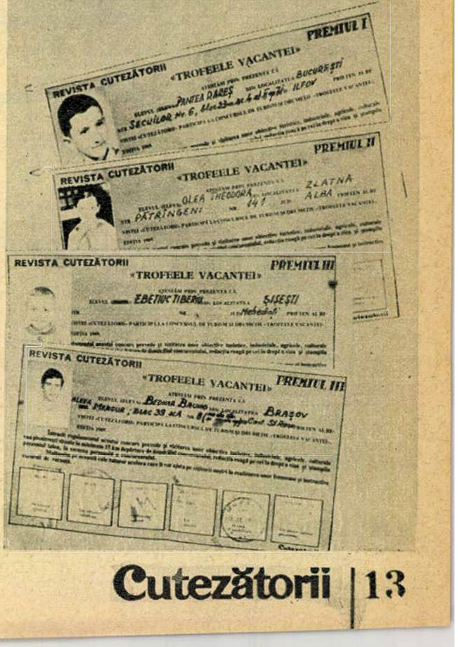

REVISTA CUTEZĂTORII
«TROFEELE VACANȚEI»
PREMIUL I
PANTEA RAREȘ
BUCUREȘTI
SECUILOR Nr. 6
ILFOV
REVISTA CUTEZĂTORII
«TROFEELE VACANȚEI»
PREMIUL II
OLEA THEODORA
ZLATNA
PĂTRÎNGENI
141
ALBA
REVISTA CUTEZĂTORII
«TROFEELE VACANȚEI»
PREMIUL III
EBETIUC TIBERIU
ȘIȘEȘTI
Mehedinți
REVISTA CUTEZĂTORII
«TROFEELE VACANȚEI»
PREMIUL III
Bednar Bruno
BRAȘOV
Bloc 39

ÎN ATENȚIA CELOR CE VOR SĂ PARTICIPE LA CONCURSUL MINITEHNICUS ȘI CARE NU AU IZBUTIT SĂ-ȘI PROCURE BREVETUL: ÎN NUMĂRUL 5 (DECEMBRIE) AL «RACHETEI CUTEZĂTORILOR» SE PUBLICĂ DIN NOU BREVETUL. **URMĂRIȚI APARIȚIA «RACHETEI CUTEZĂTORILOR» NR. 5 (DECEMBRIE 1969).**

NAVA SPAȚIALĂ «SELENA», PROPULSATĂ PRIN ENERGIA DE FUZIUNE HIDROGEN-HELIU, ȘI-A LUAT ZBORUL SPRE LUNĂ. CONSTITUIND SENZAȚIA MOMENTULUI, NAVA ERA ALCĂTUITĂ DIN DOUĂ CORPURI PRINCIPALE: O SFERĂ SUPERIOARĂ CU DIAMETRUL DE 35 DE METRI AMENAJATĂ PENTRU COSMONAUȚI ȘI UNA INFERIOARĂ CU DIAMETRUL DE 45 DE METRI ÎN CARE SE AFLAU PROPULSOARELE ȘI REZERVOARELE DE COMBUSTIBIL. SFERELE «SELENEI» ERAU COMPONENTELE UNEI RACHETO-NAVE CU O SINGURĂ TREAPTĂ. ECHIPAJUL AVEA MISIUNEA SĂ ÎNCERCE NOUL TIP DE NAVĂ DESTINAT CĂLĂTORIILOR INTERPLANETARE ȘI SĂ CONTINUIE INVESTIGAREA SUPRAFEȚEI SELENARE.

Desene: IOAN DONCA

Bolidul misterios

Scenariu după romanul lui Q.G. Lyn și A.F. Bian de E. Hadai

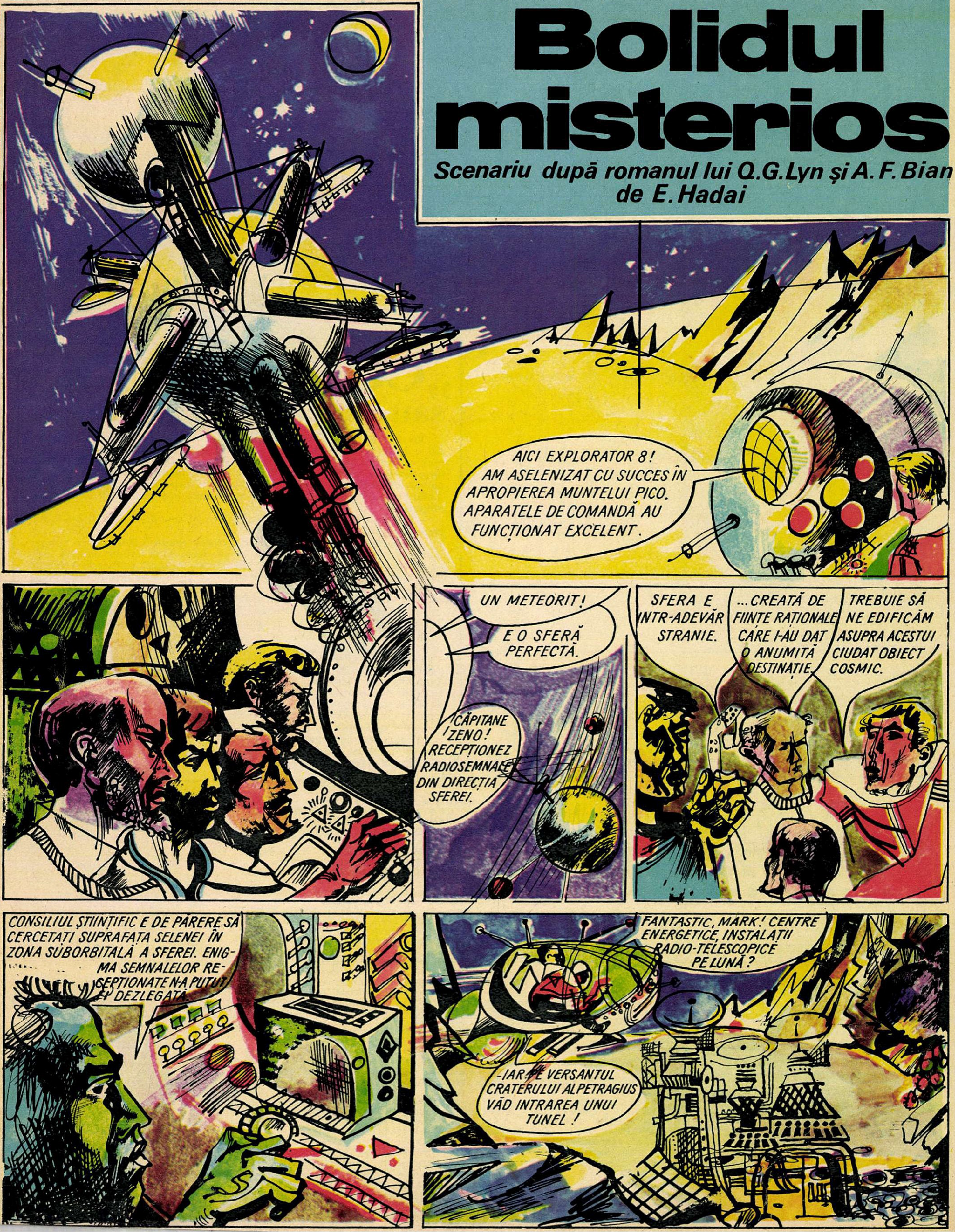
AICI EXPLORATOR 8! AM ASELENIZAT CU SUCCES ÎN APROPIEREA MUNTELUI PICO. APARATELE DE COMANDĂ AU FUNCȚIONAT EXCELENT.
UN METEORIT!
E O SFERĂ PERFECTĂ.
CĂPITANE ZENO! RECEPȚIONEZ RADIOSEMNALE DIN DIRECȚIA SFEREI.
SFERA E ÎNTR-ADEVĂR STRANIE.
...CREATĂ DE FIINȚE RAȚIONALE CARE I-AU DAT O ANUMITĂ DESTINAȚIE.
TREBUIE SĂ NE EDIFICĂM ASUPRA ACESTUI CIUDAT OBIECT COSMIC.
CONSILIUL ȘTIINȚIFIC E DE PĂRERE SĂ CERCETAȚI SUPRAFAȚA SELENEI ÎN ZONA SUBORBITALĂ A SFEREI. ENIGMA SEMNALELOR RECEPȚIONATE N-A PUTUT FI DEZLEGATĂ.
FANTASTIC, MARK! CENTRE ENERGETICE, INSTALAȚII RADIO-TELESCOPICE PE LUNĂ?
-IAR PE VERSANTUL CRATERULUI ALPETRAGIUS VĂD INTRAREA UNUI TUNEL!

VOM JUCA ÎN MEXIC!

Cînd elicopterul, din care a fost aruncată mingea, a apărut de-asupra gazonului de pe «23 August», zecile de mii de suporteri prezenți în tribune scandau la unison două cuvinte: «România! Mexic!» Două cuvinte care adunau în ele dorința arzătoare de a învinge.

La fel ca Dinu arătau toți „tricolorii" după meci: obosiți dar... fericiți!

Mingea e a noastră și o conducem spre poartă. Dar adversarii ne urmăresc îndeaproape. Vom reuși sau nu s-o introducem în plasă?

Vă mai amintiți? Cuvintele din acest titlu au mai apărut o dată în paginile revistei noastre, într-unul din numerele trecute. Atunci însă aveau după ele un semn de întrebare. Atunci încă nu știam, încă nu puteam ști cu certitudine de șansele de calificare pentru C.M. ale fotbaliștilor noștri. Deși încrezători în posibilitățile reale ale actualei noastre naționale, care în ultimul timp a realizat succese de mare prestigiu, o umbră de îndoială tot ne mai încerca. Mai aveam de jucat două meciuri: cu echipele Portugaliei și Greciei. Dar timpul a trecut, echipa Portugaliei ne-a lăsat două puncte foarte prețioase la București, iar duminică... Duminică, 16 noiembrie, pe stadionul «23 August», naționala noastră a făcut 1—1 cu cea a Greciei.

VOM JUCA ÎN MEXIC! Ne repetăm, după cum bine vedeți, dar numai aparent. Pentru că de data aceasta semnul de întrebare a dispărut. A rămas numai semnul afirmativ al acestor cuvinte.

Fiind convinși că ați urmărit meciul la radio, la televizor sau direct pe stadion, că ați «sorbit» deja toate cronicile din ziare, noi vă vom prezenta numai cîteva imagini din filmul acestei memorabile dispute fotbalistice.

Unul dintre numeroasele dueluri aeriene. Deși fotbaliștii greci sînt în marea lor majoritate de înălțime mijlocie, au făcut tot ce le-a stat în putință să «zboare» cît mai sus.

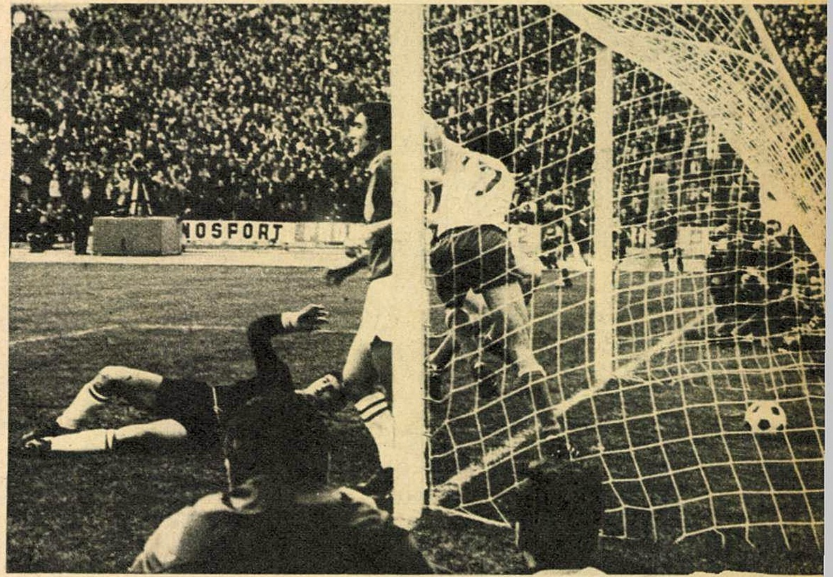

▲ Minutul 36. Dembrovschi l-a făcut *mat* pe portarul Ikonomopoulos. GOL!

«Cel de al doisprezecelea jucător» — publicul, a fost prezent tot timpul celor 90 de minute de joc. ▼

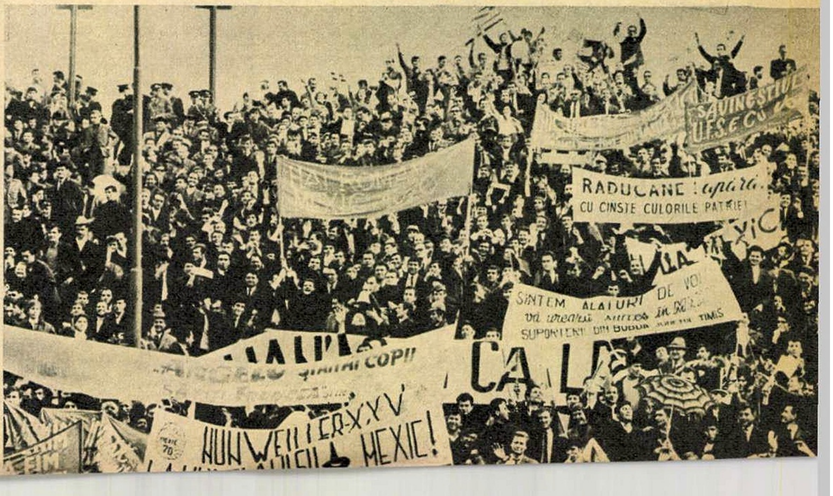

Va trebui să ne credeți pe cuvînt: cel cu tricoul alb este Dumitrache. Efortul l-a făcut de nerecunoscut.

O spectaculoasă execuție tehnică, grăitoare pentru lupta acerbă dusă pentru balon.

Și fotbaliștii greci au avut satisfacția să-l vadă pe Răducanu scoțînd mingea din plasă. Dar... numai o singură dată.

HRRR
HRRR
HRRP

2 NOILE ISPRĂVI ALE LUI DAN BUZDUGAN

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: SINAN-PAȘA SE APROPIA DE CĂLUGĂRENI, IAR RADA ÎNCĂ NU IZBUTISE SĂ-I DEA DE VESTE DOMNULUI ȚĂRII CĂ SE URZEA ÎMPOTRIVA LUI O TRĂDARE. DAN BUZDUGAN SCĂPASE PREA DEVREME DE CEI DOI MIȘEI, IAR LA CĂLUGĂRENI RADA ȘI ȘTEFAN DIN TEȚCANI, CĂZUSERĂ ÎN MÎINILE CĂPITANULUI LUCA ȘI VORNICULUI MITREA.

Scenariu: DUMITRU ALMAȘ
Desene: PUIU MANU

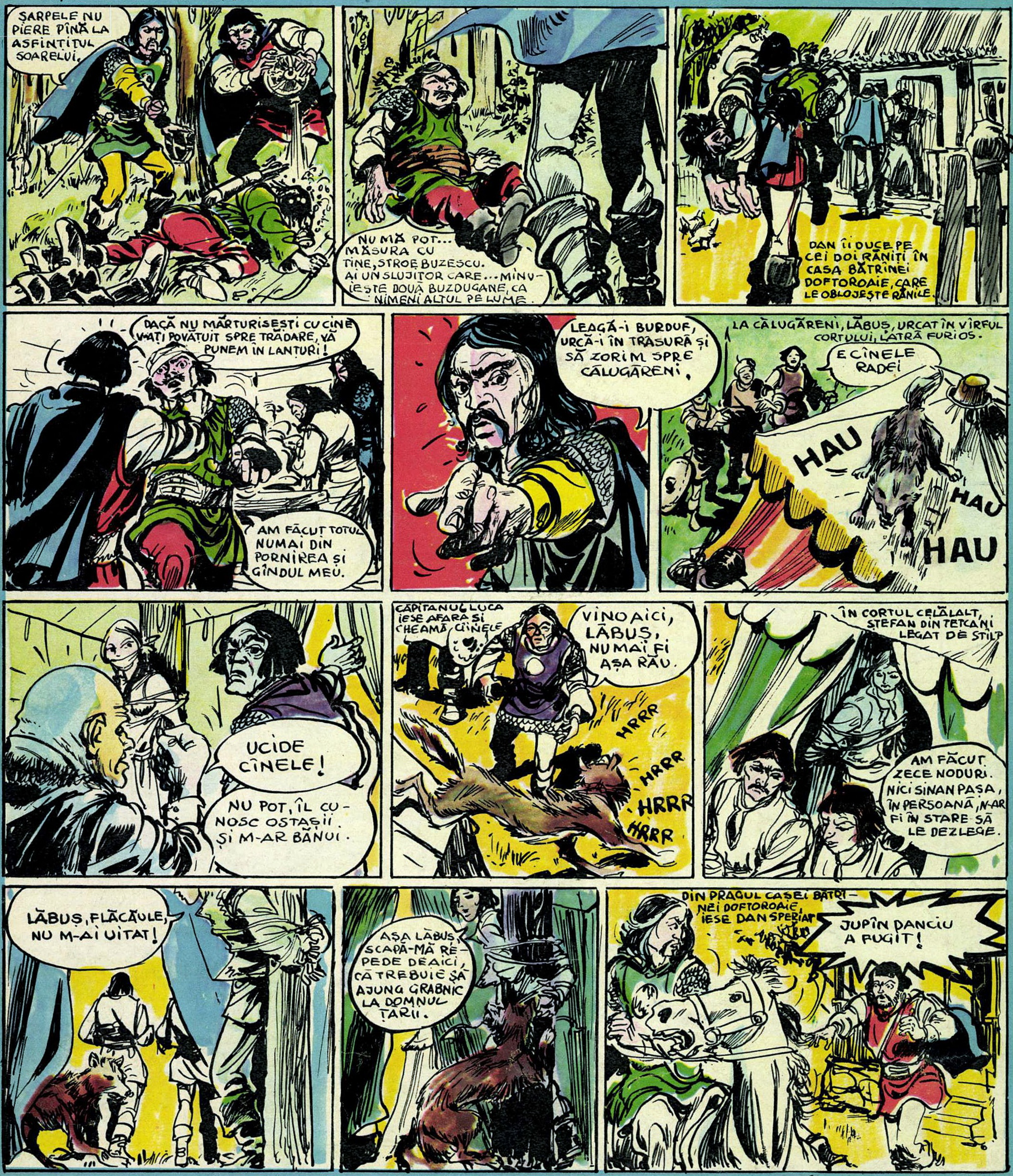
ȘARPELE NU PIERE PÎNĂ LA ASFINȚITUL SOARELUI.
NU MĂ POT... MĂSURA CU TINE, STROE BUZESCU. AI UN SLUJITOR CARE... MÎNUIEȘTE DOUĂ BUZDUGANE, CA NIMENI ALTUL PE LUME.
DAN ÎI DUCE PE CEI DOI RĂNIȚI ÎN CASA BĂTRÎNEI DOFTOROAIE, CARE LE OBLOJEȘTE RĂNILE.
DACĂ NU MĂRTURISEȘTI CU CINE V-AȚI POVĂȚUIT SPRE TRĂDARE, VĂ PUNEM ÎN LANȚURI!
AM FĂCUT TOTUL NUMAI DIN PORNIREA ȘI GÎNDUL MEU.
LEAGĂ-I BURDUF, URCĂ-I ÎN TRĂSURĂ ȘI SĂ ZORIM SPRE CĂLUGĂRENI.
LA CĂLUGĂRENI, LĂBUȘ, URCAT ÎN VÎRFUL CORTULUI, LATRĂ FURIOS.
E CÎNELE RADEI
HAU
HAU
HAU
UCIDE CÎNELE!
NU POT, ÎL CUNOSC OSTAȘII ȘI M-AR BĂNUI.
CĂPITANUL LUCA IESE AFARĂ ȘI CHEAMĂ CÎINELE
VINO AICI, LĂBUȘ, NUMAI FI AȘA RĂU.
HRRR
HRRR
HRRR
HRRR
ÎN CORTUL CELĂLALT, ȘTEFAN DIN TEȚCANI LEGAT DE STÎLP
AM FĂCUT ZECE NODURI. NICI SINAN PAȘA, ÎN PERSOANĂ, N-AR FI ÎN STARE SĂ LE DEZLEGE.
LĂBUȘ, FLĂCĂULE, NU M-AI UITAT!
AȘA LĂBUȘ, SCAPĂ-MĂ REPEDE DE AICI, CĂ TREBUIE SĂ AJUNG GRABNIC LA DOMNUL ȚĂRII.
DIN PRAGUL CASEI BĂTRÎNEI DOFTOROAIE, IESE DAN SPERIAT
JUPÎN DANCIU A FUGIT!

(Va urma)

Bibl. Municipala

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr: Lidia NOVAC; Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033